

เทศน์อบรมพระภิกษุ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

กิเลสกับธรรมอยู่ในหัวใจ

เราไปไหนยั่วเยี้ยๆ ไม่ได้เรื่องนะกับเรา อ้าว พูดจริง ๆ เราทนเอานะ อย่ามาอินดีว่าได้ตามเรา เราทนเอา ทนให้ตามต่างหาก ยั่วเยี้ย ๆ มันอะไรก็ไม่รู้ คือมันตามนิสัยนะ แต่เหตุใดมันจึงได้มาเกี่ยวข้องกับชาติกวางขวางมากมาย นิสัยเราเป็นอย่างนั้นละ เวลาออกปฏิบัติคนเดียวตลอดเลย แผลกอยู่นะ แล้วพ่อแม่ครูจารย์เสริมเสียด้วย เวลาได้โอกาสเราก็กวาดเรียนท่านจะลาไปเที่ยวทางโน้นทางนี้ ก่อนที่จะกวาดเรียนท่านก็พูดถึงเรื่องการทำงานในวัดเกี่ยวข้องกับพระกับเณรมีธุระอะไรบ้าง ท่านว่าไม่มีอะไร ถ้าไม่มีอะไรก็คิดอยากจะไปเที่ยววิเวกเที่ยวภาวนาสักชั่วระยะหนึ่ง เราว่าชั่วระยะหนึ่ง พอท่านว่าไม่มีธุระอะไร เป็นโอกาสที่เราจะออกเที่ยว ถ้าไม่มีธุระอะไรก็คิดว่าอยากจะทำเที่ยววิเวกสักชั่วระยะหนึ่ง

พอว่าอย่างนั้นท่านหนึ่ง ถ้าท่านไม่มีคำตอบอะไรมา ถึงกวาดเรียนอย่างนั้นแล้วก็ไปไม่ได้นะ เราไม่ไป พอมีโอกาสแล้วท่านจะพูดออกมาเอง สักก็วันก็ตามเราพูดไว้นั้นอยู่นั้น ถ้าท่านไม่ต่อคำนี้ไม่กล้าไปไหนแหละเรา เมื่อท่านต่อคำจะเป็นวันไหนก็ตามถ้ามีโอกาสท่านก็ขึ้นมาละ เอ้อ ที่อยากไปเที่ยววิเวกก็ไปได้ คิดว่าจะไปไหนทางไหนล่ะ คราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้น ๆ ตอนที่ว่าจะไปที่องค์ โอ้ย ท่านผางขึ้นทุกทีเลยนะ เรียกว่า ท่านส่งเสริมเต็มเหนี่ยวเลย ท่านถามว่าจะไปที่องค์ ไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันทีเลย เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ พระเณรนั่งอยู่ตามนั้น ท่านขึ้นนิ้วส่ายนิ้วไปเลย ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาให้ไปองค์เดียว

ใครจะไปยุ่งเรา เราก็ก่อนเคยสนใจกับใคร แล้วก็ไม่นึกว่าพระเณรจะจดจ้องมองดูเราอยู่นะ ก็มีร่มโพธิ์ร่มไทรใหญ่คือพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่แล้ว เราก็ก่อนใจแล้วว่าไปสะดวก ท่านยังย้ำอีก ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ จากนั้นก็ไปองค์เดียวจริง ๆ ตลอด ๆ มันนิสัยอะไรก็พูดไม่ถูก จะว่าเป็นความผิดไม่ผิดเลยว่างั้นเถอะนะ ออกเที่ยวอย่างนี้ไปองค์เดียวตลอดเลยนะเราตั้งแต่ออกปฏิบัติ ไปองค์เดียว ๆ

ความรู้ความฉลาดเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัตินี้เกิดขึ้นเท่าไร มีความรู้ความสามารถมากขึ้นหมุ่นเข้ามาแก้ตัวเอง ๆ ทั้งนั้น ที่จะได้สั่งสอนผู้ใดในเวลาปฏิบัติอยู่นั้นเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม เราไม่เคยสอนใครเลยนะ เพราะไปก็ไปอยู่แต่ในป่าในเขาแล้วจะไปสอนใคร ตั้งใจไปสอนตัวเอง แล้วจะมีการมีงานอะไรให้ไปเกี่ยวข้องล่ะ ความรู้เกิดขึ้นจาก

ภาคปฏิบัติมากน้อยเพียงไร จะหมუნเข้ามาแก้ตัวเอง ๆ ไม่หมუნออกไปสอนคนอื่น นี่พูดตามนิสัยของเราที่ดำเนินมา ประกอบความพากเพียรนี้คนเดียวเท่านั้น ๆ ๆ เลยนะ คือถ้าเป็นสองเป็นน้ำไหลบ่ามันไม่รุนแรง ถ้ายังสามยิ่งสี่ โห้ย ไม่เอาไม่ไปเลย ถ้าคนเดียวนี้พุ่งเลย อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็วันก็ตาม เป็นตายเรารู้เราเองเท่านั้น เดินไปนี้ทั้งวัน ไปเที่ยวที่ไหนเป็นความเพียรตลอดเวลา สติติดแน่นอยู่กับตัว ถ้ามีเพื่อนมีฝูงก็มี การรับผิดชอบกันตามสัญญาของมนุษย์และสัตว์เรา มันหากเป็น

องค์นี้มาแยกไปนั้น องค์นั้นมาแยกไป แล้วถ้ามีองค์นี้มาอีกสองสามเป็นน้ำไหลบ่าไม่รุนแรง องค์เดี่ยวนี้พุ่งเลย ๆ เราชอบอย่างนี้ก็ไปแต่อย่างนี้ ความรู้มีมากน้อยมันจะหมუნเข้ามาแก้ตัวเอง ๆ ที่จะไปสั่งสอนใครนี้ในเวลาปฏิบัติเป็นเวลา ๙ เดือนไม่สอนใครเลย ไม่เอา เรียกว่า ๙ ปีเต็ม ตั้งแต่พรรษา ๗ หยุดจากการเรียนหนังสือก็ขึ้นเวทีเลยภาคปฏิบัติ จนกระทั่งพรรษา ๑๖ เก้าปีพอดี นี่ละทุกข์ทรมานแสนสาหัส แต่ทุกข์ด้วยความสมัครใจก็เหมือนไม่ทุกข์ ธรรมอันยิ่งใหญ่เลิศเลออยู่ต่อหน้า เหมือนกับอยู่ชั่วเอื้อม ๆ ทุกข์ขนาดไหนก็เพื่ออันนั้น ๆ เลยไม่รู้สึกทุกข์ มันไม่สนใจ

เวลาเรียนรู้ไปจำไป ๆ รู้ไปเท่าไร ๆ ความสงสัยมันจะแอบไปตาม ๆ นะ แทรกไปตาม ๆ ตลอด จะเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่มี บุญบาป นรกสวรรค์ ท่านบอกด้วยความถูกต้องแม่นยำของศาสดาองค์เอก แต่เราตัวจอมปลอม ความสงสัยมันก็แบ่งเอา ๆ บางองค์ถึงกับไม่เชื่อ เมื่อหนักแล้วไม่เชื่อว่าบาปมีบุญมีนะ นรกมีสวรรค์มี นิพพานมี เปรตผีประเภทต่าง ๆ มันไม่เชื่อเลยว่ามี พวกนี้หนามากที่สุด ที่นี้พวกที่ลดกันลงมากก็มี ที่จะให้เชื่อเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่เชื่อ มันยังมีแบ่งกินอยู่นั้น มีหรือไม่มีนา ส่วนใหญ่เชื่อส่วนย่อยมันก็แอบกินอยู่จั้น

เราเห็นในใจของเราเองนะ เรียนไปจนกระทั่งถึงนิพพาน เอ้ นิพพานมีจริง ๆ หรือ ดูซินะ ทั้ง ๆ ที่ใจนี้อยากไปนิพพาน มันยังมีส่วนแบ่งกิน เหนอ นิพพานมีจริง ๆ หรือ นั่นเรียนหนังสืออยู่ ของเล่นเมื่อไร ก็เลสมันแบ่งกิน ๆ ไปตลอด แต่ความหนักแน่นมันยังมุ่งต่อมรรคผลนิพพานอยู่นั้นนะ แต่มันยังมีอย่างว่าอยู่นะ มันแอบกิน หลักใหญ่มันไปแล้ว มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน พุง ๆ เพราะฉะนั้นออกจากเรียนนี้แล้วจะออกปฏิบัติโดยถ่ายเดียว นี่ก็เป็นความมุ่งมั่นไว้แล้ว พอออกแล้วก็คิดถึงพ่อแม่ครูจารย์มัน องค์เดี่ยวนี้เท่านั้นชั้นนี้เลย เพราะชื่อเสียงท่านโด่งดังตั้งแต่เราเป็นเด็ก ท่านอยู่ที่อำเภอบ้านฝื่อ ชื่อเสียงท่านโด่งดัง เรายังเป็นเด็ก วัดอรุณญิกาวาส อำเภอท่าบ่อนี้ท่านก็ไปอยู่เป็นดงทั้งหมดแถวนั้น เดี่ยวนี้ก็อยู่กลางดงมนุษย์เรา

พูดเรื่องอะไรลืมนแล้วมันไม่ต่อกันอย่างนี้ละ (ไปองค์เดี่ยวครับ) เออ ไปองค์

เดี๋ยวก่อน พอได้รับโอวาจากพ่อแม่ครูจารย์มันแล้วถึงใจละที่นี้ พอไปเรียกว่าเรตาร์ของท่านจับไว้เลย แผลออกทันทีเลยพอไปถึงท่าน เราลืมเมื่อไร เหมือนท่านเอาเรตาร์จับไว้หมดเลยเรื่องของเรา พอไปถึงท่านถาม ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลยนะ เต็ดด้วยเหมือนคอยจะกัดจะฉีกเรา นั้นละพลังจิตของท่านที่เมตตาออกมา หือ ท่านมาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานหรือ หรือมาหาอะไร ท่านไล่ไปหมดเลย ต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลม ทัวท้องจักรวาล ท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่ใช่บาปไม่ใช่บุญ ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม ธรรมแท้ที่อยู่ที่นี่ กิเลสอยู่ที่นี่ ธรรมอยู่ที่นี่ นอกนั้นไม่มี เอาให้ดี

ท่านฟาดลงเรื่องจิตตภาวนา เอาให้ดี ๆ เบิกออกตรงนี้ท่านจะเห็นทั้งบาปทั้งบุญทั้งมรรคผลนิพพาน ให้เบิกตรงนี้ เวลาที่กิเลสปิดเอาไว้จิตดวงนี้จึงไม่มีคุณค่ามีราคาอะไรเลย เอ้า เปิดออกด้วยจิตตภาวนา บอกจิตตภาวนาล้วน ๆ เลย เอ้า เปิดออก ท่านอย่าสนใจกับอะไร เวลาที่ท่านภาวนา เอา ตั้งหน้าตั้งตาภาวนา เบิกสิ่งที่สกปรกโสภณที่มันปิดบังหุ้มห่อมรรคผลนิพพานไว้นั้นออกให้หมด ท่านไม่ต้องถามหาใครละมรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้าตรัสรู้อีกแรกท่านถามมรรคผลนิพพานจากใคร ตลอดสาวกก็ไม่ถาม เมื่อรู้แล้วจะชัดขึ้นที่ใจนี้เลย

ท่านไม่พูดธรรมดานะ เหมือนจะกัดจะฉีก นี่พลังของธรรม พลังของเมตตาพุ่ง ๆ เราก็อิงอย่างถึงใจ ๆ ทุกกิตทุกก็เลย ตอนท้ายท่านมีเตือนอีก ตอนท้ายแห่งการเทศน์นี้ เอ้อ ท่านมหาก็นับว่าเรียนได้พอสมควรถึงขั้นเป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาททางด้านปริยัตินะ เวลาที่เป็นเวลาภาวนาต้องการความสงบของใจ ท่านอย่าไปยุ่งอย่าไปคิดถึงด้านปริยัติที่ท่านเรียนมามากน้อย มันจะมาคละเคล้าตะเถียบยันกันอยู่ การภาวนาจะหาความสงบไม่ได้ ท่านอย่ายุ่งกับอะไร การเรียนมามากน้อยให้ท่านยกขึ้นคัมภีร์บูชาไว้ก่อน นู่นท่านว่านะ ยกคัมภีร์นั้นบูชาไว้ก่อน อยากรให้หมุนตัวลงทางจิตตภาวนาให้มาก

เวลานี้ท่านเรียนมามากน้อยไม่เกิดประโยชน์ นั้นฟังซิเวลาท่านเด็ด ธรรมทั้งหลายที่ท่านเรียนมายังไม่เกิดประโยชน์ ให้เก็บไว้ก่อน เอาทางด้านจิตตภาวนาให้จิตสงบลงไปแล้ว พอถึงขั้นที่ปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งถึงกัน เอาไว้ไม่อยู่ นี่เราก็ไม่ลืมนะ คือปฏิบัติได้แก่ผลที่เราจะมาเห็นมามากน้อย กับปริยัติที่เราเรียนมา มันจะวิ่งประสานกัน เอาไว้ไม่อยู่ ท่านว่าเราไม่ลืมนะ เวลาปฏิบัติมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ท่านว่าอย่างนั้นเรามันเป็นคนดับเดียว ท่านว่าอย่ายุ่งอะไรกับปริยัติ เราก็ไม่ยุ่งจริง ๆ ไปเรื่อย ๆ เอาภาวนาให้จิตสงบอย่างเดียวเท่านั้น ท่านว่า

เมื่อจิตสงบแล้วมันจะค่อยแตกกระจายออกไป ถึงขั้นปริยัติกับปฏิบัติจะวิ่งประสานกันแล้วเอาไว้มันอยู่ นี่เราไม่ลืมนะ มันก็เป็นจริง ๆ พอถึงขั้นออกทางด้านปัญญา จิตเป็นสมาธิจิตมีความสงบชุ่มเย็น ๆ ที่นี้ออกทางด้านปัญญา ปัญญาเป็นทางเบิกเพิกถอนกิเลสนะ สมาธิตีกิเลสให้ทะล่อมเข้ามา ๆ ความสงบ จิตมันพุ่งชนราคาญตอนนั้น เรียกว่าหาความสงบไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงตีเข้ามาด้วยจิตตภาวนาให้จิตมีความสงบ พอจิตมีความสงบแล้วจิตอิมอารมณ์ไม่ยุ่งกับอะไร ที่นี้ เอา ออก เอาจิตที่สงบนี้ออกทางด้านปัญญา ท่านบอกอย่างนั้นนะ ที่นี้พอออกทางด้านปัญญาแล้ว เอาละที่นี้เรื่องปริยัติปฏิบัติมันจะวิ่งถึงกัน ๆ เอาไว้มันอยู่

เวลามาถึงเราเป็นจริง ๆ พอมันรู้ขึ้นมา ๆ เอา เอาปริยัติมาแย้งกัน หรือมีขัดข้องตรงไหนปริยัติท่านว่าไง มันวิ่งถึงกัน ๆ แน่ ๆ เลยท่านพูดอย่างนี้นะ ท่านที่ผ่านมาแล้ว ไม่มีผิดละ เราเทศน์ท่านสุดยอดเลยพ่อแม่ครูจารย์มันสอนเรา ไม่เคยผิดพลาดไม่เคยสงสัยเลย ใส่ลงตรงไหนบ้าง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา นะ ยอมรับ ๆ ได้ผลขึ้นมาเป็นที่พอใจ ภาคปฏิบัติเวลามันรู้มันรู้จริง ๆ นะธรรมรู้ภายในใจ อย่าเอาปริยัติ อย่าเอาคัมภีร์ไบเบิล เอา มาอวดนะ อวดภาคปฏิบัติธรรม คัมภีร์ไบเบิลก็คือธรรมของพระพุทธเจ้า นั่นเป็นภาคความจำ แต่ภาคปฏิบัตินี้เป็นภาคความจริง

ปริยัติเราจะเรียนมามากน้อยก็ตาม รู้มันจะเจือปนไปด้วยความสงสัยติดแนบกันไปตลอดถึงนิพพาน จะไม่บริสุทธิ์ละ นิพพานมีจริง ๆ เหนอ นั่นเห็นไหม แต่พอมปฏิบัติเข้าไปนี้ ความรู้ความเห็นของจิตของเราที่เกิดขึ้นเป็นผล เรียกว่าเป็นสมบัติของตนด้วย ไม่ใช่เกิดขึ้นมาเฉย ๆ ส่วนปริยัตินี้มีแต่ความจำ ๆ ไม่ใช่สมบัติของตน จำมาแล้วก็ลืมไป ๆ เพียงจำมาเพื่อเป็นภาคปฏิบัติ แล้วจะเป็นผลขึ้นมาและเป็นของตน ที่นี้พอหันเข้ามาสู่ภาคปฏิบัติมันเกิดจริง ๆ ละซิที่นี้ธรรม ความสงบเกิดขึ้นแล้ว เรื่องราวที่จะเข้ามารบกวนให้ยุ่งเหยิงวุ่นวายมันไม่มี จิตก็สว่างจ้า มีแต่เรื่องของธรรม ธรรมขั้นนี้ก็เป็นธรรมขั้นนี้ ธรรมขั้นนั้นเป็นธรรมขั้นนั้น โลกกิเลสตัณหาไม่เข้ามายุ่งเหยิงวุ่นวาย มีแต่ธรรม

ที่นี้ออกทางด้านปัญญามันเบิกออกที่นี้ เบิกออก ๆ มองไปที่ไหนมีตั้งแต่เรื่องขวากเรื่องหนามเรื่องพินเรื่องไฟคือกิเลสทั้งนั้น สติปัญญาซึ่งเป็นเหมือนไฟเผาเหล็ก ๆ นี่ละปัญญาเวลาได้เกิดแล้วไม่ต้องไปถามใคร มันเป็นขึ้นมาเอง ขอให้ดำเนินตามทางพระพุทธเจ้าที่สอนเถิดไม่ผิด เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว นี่เราดำเนินมาแล้วเต็มหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงบอกว่าลวงเวทิมามากแล้วไม่สะทกสะท้าน ขึ้นเวทิตีฟิดเสียอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ว่าจะรู้เองเห็นเอง มันก็รู้เองเห็นเองจริง ๆ เวลาปรากฏขึ้นมาแล้วไม่

ไปทูลถามพระพุทธเจ้านะ สนุกปฏิญโก ๆ ประจักษ์ ๆ เรื่อย จนกระทั่งหมดกิเลส เรียกว่า
ธรรมเกิดละชิ ธรรมเกิดธรรมอยู่ในหัวใจ ๆ

แต่ก่อนมีแต่กิเลสเกิด ๆ กิเลสเผาสัตว์เข้าใจใหม่ อยู่ที่ไหนเผาทั้งนั้น พอธรรม
ได้เกิดจากภาคปฏิบัติแล้ว แล้วธรรมเกิดธรรมอยู่ธรรมเบิกสิ่งที่เบ่งพินเป็นไฟออกไป
โดยลำดับ จำออก ๆ ฟาดเสียจนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิง ธรรมเกิดหรือไม่เกิดที่นี่ เป็น
ธรรมทั้งแท่งแล้ว จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ที่นี่เบิกกว้างสุดยอดของจิตที่บริสุทธิ์เต็ม
ส่วนแล้ว ท่านเรียกว่าจิตพระอรหันต์จิตพระพุทธเจ้า หรือจิตนั้นเป็นธรรมชาติก็ได้ จิต
นี้เป็นธรรมชาติแล้วหมดสมมุติโดยสิ้นเชิง สิ่งที่เคยเกี่ยวเคยเกาะเคยผูกเคยพันจิตใจ
อยู่นี้ไม่ว่าจิตใจดวงใด กิเลสมันต่ำ ๆ แต่มันขึ้นอยู่บนหัวใจดวงนั้นทุกดวง ๆ มันต่ำแต่
มันชอบสูง มันขึ้นไปเหยียบหัวสัตว์หัวคนอยู่สูง ๆ อยู่บนหัวใจ พอธรรมะตีลง ๆ พังลง
ไปหมดแล้ว ธรรมเป็นธรรมแท้ ที่นี่เบิกกว้างไปหมดเลย

แล้วไม่มีอะไรมายุ่งกวนนะ จิตใจเมื่อหมด...กิเลสนี้เป็นสมมุติ สมมุติอันสุดยอด
ก็คือกิเลสอวิชชา กวนถึงขั้นสุดยอด พอกิเลสอวิชชาซึ่งเป็นสิ่งที่ก่อกวนให้เกิดทุกข์สิ้น
ซากลงไปแล้ว ไม่มีอะไรผ่านจิตใจ เป็นวิมุตติล้วน ๆ โลกสมมุติจะมีหนาแน่นขนาดไหน
ไม่เข้ากวนใจดวงนั้นได้เลย ท่านจึงเรียกว่า สุธัญญโต โลกัม ดังที่ท่านสอนแก่ พระ
โมฆราช...พระพุทธเจ้า พระโมฆราชเป็นมานพคนที่ ๑๖ เป็นผู้มึนอุปนิสัยปัจจัยที่จะ
บรรลุนิพพานอย่างรวดเร็ว พระพุทธเจ้าก็สอดธรรมอันนี้เข้าไปเลย พอมานพชื่อโมฆราช
คนที่ ๑๖ เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านจึงเอาธรรมบทนี้ที่เหมาะสมแล้วกับคน ๆ นี้ ท่านขึ้น
เป็นภาษิต

สุธัญญโต โลกัม.อเวกขสุสุ	โมฆราช สทา สโต
อตตานุกุญฺฐิ อูหจจ	เอว มจจุตฺตโร สिया
เอว โลกัม อเวกขนฺตัม	มจจุราชาน ปสฺสตี

ดูก่อน โมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังให้ตื่นนะ สติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้
เป็นของสูญเปล่า ว่างเปล่า ถอนอรรถานุกุญฺฐิที่เห็นว่าตัวว่าเราว่าเขาเสีย แล้วจะฟังข้าม
พันพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะไม่ตามเห็นไม่ตามรู้ ผู้ที่พิจารณาโลกเป็นของ
สูญเปล่าว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ นั่น แล้วพระโมฆราชบรรลุนิพพานบั้งขึ้นมาเลย ก็เป็น
สุธัญญโต โลกัม ในหัวใจของพระโมฆราช ใจพระโมฆราชหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เป็น
สุธัญญโต โลกสูญเปล่าว่างเปล่าไปหมดในจิตพระโมฆราช ตามธรรมที่พระพุทธเจ้า
ประทานลงไปให้

คราวนี้ย้อนเข้ามาหาธรรมที่เป็นธรรมสอนโลกทั่ว ๆ ไป ใครก็ตามหัวใจใครก็

ตาม ถ้าปฏิบัติให้ถูกต้องตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอน เป็น สุธมฺมโต โลก ด้วยกันหมด อย่าว่าแต่พระโมฆราชเลย พระอรหันต์ทั้งหมดเป็น สุธมฺมโต โลก ด้วยกันทั้งนั้น ตีกระจายออกไปหมด ที่มันปิดบัง โลกไม่เป็นของสูญเปล่า คือโลกมันหนาแน่นด้วยกิเลสตัณหา ทัບธรรม ธรรมเลยสูญไปหมดไม่มีเหลือ สูญเปล่าว่างเปล่าธรรม กิเลสเหยียบเอาๆ ทีนี้พอพลิกธรรมขึ้นมาปฏิบัติ ธรรมก็เหยียบกิเลส ฟาดกิเลสในหัวใจ ตีออกหมด โลกนี้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า นั่นเห็นไหมละ จิตดวงนี้เป็นได้ทุกอย่างทุกอย่าง ถ้าลงได้ขึ้นถึงขั้นนี้

เพราะฉะนั้น สุธมฺมโต โลก อย่าเข้าใจว่าสอนแต่โมฆราชนะ ธรรมเป็นธรรม ศูนย์กลาง พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาผู้นำธรรมนี้มาแสดง สมควรที่จะแสดงแก่ผู้ใด หรือ ระบุก็ระบุอย่างโมฆราช ไม่ระบุก็ตามธรรมเป็นศูนย์กลาง กิเลสก็เป็นกลางๆ ดีเข้าไปตรงนั้นมันก็พังเหมือนกัน พอถึงขั้นนี้แล้วเป็น สุธมฺมโต ด้วยกันหมด บรรดาพระอรหันต์เป็น สุธมฺมโต ทั้งนั้น เป็นผู้มิจิตอันว่างเปล่าจากข้าศึกศัตรู จากสมมุติทั้งหลาย โดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรติดใจในพระอรหันต์นั้นเลย แล้ว สนฺทิฎฐิโก ประกาศบ้างขึ้นมา ไม่ต้องไปถามใคร แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ตรงหน้าก็ไม่ถาม เพราะ สนฺทิฎฐิโก ท่านประทานไว้ให้เรียบร้อยอย่างเด็ดขาด จะรู้ด้วยตนเอง ตั้งแต่พื้นๆ ขึ้นไปถึงวิมุตติหลุดพ้น เป็น สนฺทิฎฐิโก จะพึงรู้พึงเห็นเองนั่นแล

ธรรมพระพุทธเจ้าครีล้าสมัยที่ไหน มันเป็นบ้าแต่พวกเราพวกล้ายุคล้าสมัยไปตามกิเลสมันชิ กับธรรมนี้มันเลยครีล้าสมัยตาบอดหูหนวกไปหมด มันถึงไม่ได้เรื่องได้ราว พระพุทธเจ้าประกาศธรรมสอนโลกมานี้เท่าไรแล้ว ขนไปๆ พอขนได้ขนไปๆ ผู้ที่ยังขนไม่ได้ ยังพอขนไปได้แล้วขนไป ประทานโอวาทให้ นั่นเห็นไหมละ ๕๐๐๐ ปี ด้วยพระญาณวิถีทรงทราบทุกอย่างแล้วว่า สัตว์โลกจะเกี่ยวเกาะกับบรรดากับธรรมได้พอให้หลุดพ้นไปได้เพียง ๕๐๐๐ ปี หลังจากนั้นกิเลสจะทับเอาหมดไม่มีเหลือเลย พระองค์ประทานไว้ด้วยพระญาณหยั่งทราบเรียบร้อยแล้ว

ตอนนี้ก็ ๒๕๐๐ ยังไม่ถึง ๕๐๐๐ ปี ก็อยู่ในย่านกลางระหว่างกิเลสกับเราจะพีดกัน เอ้า เอาพีดลงไป นี่ ๒๕๐๐ คือท่ามกลางศาสนา ศาสนาอยู่ที่หัวใจเรา ศาสนาอยู่ที่ท่ามกลางหัวอกเรา เอา ไปพีดกันกับกิเลสชิ ใครจะเก่งใครจะดี อย่าให้กิเลสฟาดหงายหมาไปนะ เข้าใจไหม ให้กิเลสฟาดเอาหงายหมา หงายง่าย หงายหมาหงายหมอนเข้าใจไหม มันหงายได้ง่าย

นี่ละธรรมอันนี้สดๆ ร้อนๆ ถ้าลงได้เข้าหัวใจใดกิเลสพังทั้งนั้น ธรรมนี้เป็นแบบเดียวกันหมด ท่านจึงว่า อกาลิโก ธรรมเป็น อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา

มาทำลายได้เลย ขอให้ปฏิบัติเถิด กิเลสก็เหมือนกันก็เป็น อากาลโก ใครทำให้เกิดกิเลส ทำให้เกิดบาปเป็นได้ทั้งนั้น ใครทำให้เป็นกุศลผลบุญชำระกิเลสเป็นได้ทั้งนั้นเหมือนกัน ให้นำไปปฏิบัตินะ นี่เรากียิ่งจนจะตาย ๆ เท่าไยยิ่งเร่งนะ เร่งการเทศนาว่าการ เคยพูดให้ฟังแล้วแทนที่จะห่วงใยตัวเอง ธรรมดาคนเราจนจะตายเท่าไยยังเป็นกังวลหม่นหมองในใจ ถ้าผู้มีคุณงามความดีก็อาศัยความดีเกาะจิตชุ่มเย็น ๆ ไปเลย ผู้ไม่มีความดีเลยนี้เป็นไฟตลอด พอลมหายใจขาดฝั่งเลย ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ไม่มี ก็มีแต่ลมปากของกิเลสหลอกสัตว์โลกเท่านั้นเอง

ลมปากพระพุทธเจ้าเป็นลมแห่งธรรม ลมปากของธรรม ลมปากของกิเลสลมปากของโลก เป็นลมปากของมุตตรของคุณคือกิเลสทั้งหลาย ลมปากของพระพุทธเจ้าเป็นลมปากของธรรม สอนออกมาอะไรเป็นธรรมทั้งนั้น ๆ ถ้าปฏิบัติเอาก็เป็นธรรม ให้พิจารณาเอานะ กิเลสกับธรรมอยู่ในหัวใจเรา แล้วธรรมที่จะแก้กิเลสก็อยู่ในหัวใจเรา กิเลสที่จะเหยียบย่ำทำลายเราก็คืออยู่ในหัวใจเรา ให้นำไปปฏิบัติ อย่าถือว่าศาสนานี้เป็นของใครของเรา ของท่านองค์นั้นคนนี้นะ วัดนั้นวัดนี้ เป็นพระ เหมือนว่าธรรมนี้ไปอยู่ในวัด ธรรมไม่อยู่กับเจ้าของ ทั้งกิเลสทั้งธรรมอยู่ในวัดได้นอกวัดได้อยู่ทั่วไปหมด ถ้าเราแยกแยะแบ่งสันปันส่วนในสิ่งที่ควร

เช่น กิเลสตัดออก ๆ ตัดออกอยู่นอกวัดก็ได้ ตัดกิเลสออกอยู่ในวัดก็ได้้นอกวัดก็ได้ สิ่งสมกิเลสในวัดก็ได้้นอกวัดก็ได้ เข้าใจไหมละ มันอยู่กับเรา วัดแท้ ๆ อยู่กับเรา ให้วัดให้ดวงดูหัวใจตนเองมันเป็นยังไง แล้วก็รู้ตัวเองไปเอง นี่ยังเป็นห่วง เดียวนี้กิเลส มันเหยียบย่ำทำลาย มันขึ้นอยู่บนหัวใจของสัตว์ เอาหัวใจของสัตว์มาเหยียบย่ำทำลาย ธรรม ที่อยู่บนหัวใจของตนนั้นแล ให้ขาดสะบั้นไปหมด บาป บุญ นรก สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี แล้วเมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่มี อะไรมี ความทะเยอทะยานซึ่งเป็นเรื่องของกิเลส ล้วน ๆ ลากถูไปเลยจมไปเลย อันนี้มีหรือไม่มีไม่ถาม กิเลสไม่ให้ถาม เอาความอยากใส่เข้าไปเท่านั้น อยากอะไรทำตามความอยาก ๆ นั้นละทางลงนรก ให้พากันจำเอานะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz